

СЪДЪРЖАНИЕ

ВЪВЕДЕНИЕ

Замъгленото огледало / 15

1 Опитомяване и сънят на планетата / 19

2 ПЪРВОТО СПОРАЗУМЕНИЕ

Бъди безгрешен в словото си / 37

3 ВТОРОТО СПОРАЗУМЕНИЕ

Не приемай нищо лично / 55

4 ТРЕТОТО СПОРАЗУМЕНИЕ

Не прави предположения / 67

5 ЧЕТВЪРТТО СПОРАЗУМЕНИЕ

Винаги прави най-доброто,
на което си способен / 77

6 Толтекският път към свободата

Прекратяване на старите споразумения / 91

7 Новият сън

Рай на земята / 115

МОЛИТВИ / 121

Толтеките

Преди хиляди години толтеките били известни из цяло Южно Мексико като „жени и мъже на познанието“. Антрополозите говорят за тях като за нация или раса, но всъщност това било общност от учени и творци, изучаващи и съхраняващи познанието и духовните практики на древните. Събирали се като учители (нагуали) и ученици в Теотихуакан, древния град на пирамидите край Мексико Сити, известен като мястото, където „Човекът става Бог“.

В течение на векове нагуалите били принудени да крият древната мъдрост и да поддържат съществуването ѝ в тайна. Европейското нашествие и честите злоупотреби с личната сила от страна на някои ученици довели до необходимостта знанието да се крие от неподготвените да го използват мъдро или от онези, които биха могли преднамерено да злоупотребят с него за лична изгода.

За частие езотеричното толтекско познание се запазило и се предавало от поколение на поколение от различни родове нагуали. Макар и да останали в тайна в продължение на стотици години, древните

пророчества предсказали настъпването на ера, когато древната мъдрост трябва да бъде върната на хората. Сега дон Мигел Руис, нагуал от рода на Рицаря на Орела, е насочен да сподели с нас могъщите учения на толтеките.

Толтекското познание произлиза от универсалния източник на истината, като всички останали свещени езотерични традиции по целия свят. Въпреки че не е религия, то почита всички духовни учители, проповядвали на Земята. Макар и духовно по същността си, по-точното му описание е начин на живот, който се отличава с бързо постигане на щастие и любов.

ВЪВЕДЕНИЕ

Замъгленото огледало

ПРЕДИ ТРИ ХИЛЯДИ ГОДИНИ близо до скътан сред планини град живеел един човек, досущ като вас и мен. Той учел за лечител, искал да усвои познанията на своите предци, но не бил съвсем съгласен с всичко, което научавал. В сърцето си усещал, че трябва да има нещо повече.

Един ден, както спял в една пещера, сънувал, че вижда собственото си спящо тяло. Излязъл от пещерата в нощ на новолуние. Небето било ясно, обсипано с милиони звезди. Тогава вътре в него се случило нещо, което променило живота му завинаги. Погледнал ръцете си, опипал тялото си и чул собствения си

глас да казва: „Аз съм направен от светлина; аз съм направен от звезди“.

Погледнал отново звездите и осъзнал, че не звездите създават светлината, а по-скоро светлината създава звездите. „Всичко е направено от светлина – рекъл той – и междинното пространство не е празно“. И разбрал, че всичко съществуващо всъщност е едно живо същество, а светлината е вестоносецът на живота, защото е жива и съдържа цялата информация.

После осъзнал, че макар да е направен от звезди, той не е тези звезди. „Аз съм междузвездие“, помислил си той. Така че нарекъл звездите тонал, а светлината помежду им – нагуал, и си дал сметка, че онова, което създава хармонията и пространството между двете, е Животът или Намерението. Без Живота тоналът и нагуалът не могат да съществуват. Животът е силата на абсолютното, върховното, Творецът, който създава всичко.

Ето какво открил: всичко съществуващо е проява на единното живо същество, което наричаме Бог. Всичко е Бог. И стигнал до извода, че човешкото възприятие е само светлина, възприемаща светлина. Освен това осъзнал, че материята е огледало – всичко е огледало, отразяващо светлината и създаващо от нея образи – и светът на илюзията, Сънят, е досущ като мъгла, която не ни позволява да видим истинската си същност. „Истинската ни същност е чиста любов, чиста светлина“, казал той.

Това прозрение променило живота му. След като проумял истинската си същност, той насочил поглед към останалите хора и към природата и останал изумен от видяното. Видял себе си във всичко – във всеки човек, във всяко животно, във всяко дърво, във водата, в гъжда, в облаците и в почвата. И разбрал, че Животът смесва тонала и нагуала по различни начини, за да създаде милиарди проявления на Живота.

През тези няколко мига той разбрал всичко. Бил много развълануван и сърцето му се изпълнило с покой. Няма търпение да разкаже на близките си какво е открил. Но не разполагал с думи да го обясни. Опитал се да разкаже на другите, но те не го разбирали. Виждали, че се е променил, че очите му и гласът му излъчват някаква красота. Забелязали, че вече не осъжда нищо и никого. Различавал се от всички останали.

Разбирал всекиго много добре, но никой не можел да разбере него. Вярвали, че е въплъщение на Бога, а той се усмихвал, когато го чуел, и отвърщал: „Вярно е. Аз съм Бог. Но ти също си Бог. Ние сме едно и също, ти и аз. Ние сме образи от светлина. Ние сме Бог“. Но хората пак не разбирали.

Той открил, че е огледало за останалите хора, огледало, в което виждал себе си. „Всеки е огледало“, казвал той. Виждал себе си във всекиго, но никой не виждал в него себе си. И той разбрал, че всички сънуват, но без да го съзнават, без да знаят какво представляват всъщност. Не могли да видят себе си в

него, защото между огледалата съществувала стена от мъгла или дим, съставена от тълкуванията на образи от светлина – Сънят на хората.

Тогава разбрал, че скоро ще забрави всичко научно. Искал да запомни всичките си видения, така че започнал да нарича себе си Замъгленото огледало, за да не забравя никога, че материята е огледало, а междинният дим ни пречи да разберем какво представляваме. Той казал: „Аз съм замъгленото огледало, защото виждам себе си във всеки от вас, но не се познаваме заради дима помежду ни. Този дим е Сънят, а огледалото си ти, сънуващият“.

Лесно е да живееш със затворени очи,
изопачавайки всичко видяно...

ДЖОН ЛЕНЪН

1

Опитомяване и сънят на планетата

ОНОВА, КОЕТО ВИЖДАТЕ и чувате в този миг, е само сън. Сега, в настоящия момент, вие сънувате. Сънувате с буден мозък.

Сънуването е основната функция на ума и умът сънува двадесет и четири часа в денонощие. Той сънува, когато мозъкът е буден и когато мозъкът спи. Разликата е, че когато мозъкът е буден, съществува материална рамка, която ни кара да възприемаме предметите линейно. Когато заспим, не разполагаме с рамката и сънят има склонността постоянно да се променя.

Хората непрекъснато сънуват. Преди ние да се родим, предците ни са създали голям външен сън, който ще наричаме колективен сън или съня на планетата. Сънят на планетата е сборът от милиарди по-малки, индивидуални сънища, които заедно образуват съня на семейството, на общността, на града, на държавата, и накрая – съня на цялото човечество. Сънят на планетата включва всички норми на обществото, неговите вярвания, закони, религии, неговите различни култури и начини на живот, неговите правителства, училища, обществени събития и празници.

Ние се раждаме със способността да се научим как да сънуваме и родените преди нас ни учат да сънуваме по приетия от обществото начин. Външният сън има толкова много правила, че когато се ражда нов човек, ние привличаме вниманието му и запознаваме ума му с тях. Външният сън използва мама и татко, училищата и религията, за да ни научи как да сънуваме.

Вниманието е способността ни да разграничаваме и да се съсредоточаваме само върху онова, което искаме да възприемем. Можем да възприемаме милиони неща едновременно, но, използвайки вниманието си, съумяваме да задържим желаното на преден план в ума си. Заобикалящите ни възрастни са привлекли вниманието ни и са вкарали в ума ни информация посредством повторение. Именно по този начин сме научили всичко, което знаем.

Използвайки вниманието си, ние сме изучили цяла реалност, цял сън. Научили сме се как да се държим в обществото: на какво да вярваме и на какво – не; кое е приемливо и кое – неприемливо; кое е добро и кое – лошо; кое е красиво и кое е грозно; кое е правилно и кое – неправилно. Всичко вече е там – цялото това знание, всичките правила и представи за това как да се държим в света.

В училище сте седели на малко столче и сте слушали внимателно на какво ви учи учителят. В църквата сте внимавали какво ви казва свещеникът или проповедникът. Същото важи и по отношение на мама и татко, братята и сестрите: всички те са се опитвали да привлекат вниманието ви. Ние също се научаваме да привличаме вниманието на другите хора и развиваме почти непреодолима необходимост за внимание. Децата се съревновават за вниманието на родителите си, на учителите си и на своите приятели. „Виж ме! Виж какво правя! Ей, аз съм тук!“ Нуждата от внимание става много силна и продължава в зрелостта. Външният сън приковава вниманието ни и ни учи на какво да вярваме, започвайки с езика, на който говорим. Езикът е кодът за разбиране и общуване между хората. Всяка буква, всяка дума в езика е споразумение. Наричаме това страница в книга; думата *страница* е споразумение, което разбираме. След като сме разбрали кода, вниманието ни е привлечено и енергията е преминала от един човек в друг.

Не вие сте избрали да говорите английски. Не сте избрали религията си и моралните си ценности – те вече са били тук, преди да се родите. Никога не сме имали възможността да избираме в какво да вярваме или на какво да не вярваме. Никога не сме избирали дори и най-маловажните от тези споразумения. Не сме избрали дори собственото си име.

Като деца не сме имали възможността да избираме убежденията си, но сме се *съгласили* с информацията, предадена ни от съня на планетата чрез другите хора. Единственият начин за съхраняване на информация е чрез споразумение, чрез съгласие. Външният сън може да привлече вниманието ни, но ако не се съгласим, ние не запазваме информацията. Съгласим ли се обаче, започваме да *вярваме* и това се нарича вяра. Да имаш вяра означава да вярваш безусловно.

Ето така се учим като деца. Децата вярват на всичко, казано от възрастните. Ние се съгласяваме с тях и вярата ни е толкова силна, че системата от вярвания контролира целия ни сън за живота. Не ние сме избрали тези вярвания, може дори да сме се бунтували срещу тях, но не сме били достатъчно силни, за да извоюваме победа. Резултатът е отстъпване пред вярванията с наше *съгласие*.

Аз наричам този процес *опитомяване на хората*. Посредством него ние се научаваме как да живеем и как да сънуваме. При човешкото опитомяване информацията от външния сън се предава на вътрешния,

формирайки целия ни мироглед. Първо учат детето да назовава предметите: мама, татко, мляко, бутилка. Ден след ден, вкъщи, в училище, в църквата и от телевизията ни казват как да живеем, кой тип поведение е приемливо. Външният сън ни учи как да бъдем хора. Имаме цялостна представа какво е „жена“ и какво е „мъж“. Научаваме се също така да съдим: да съдим себе си, да съдим другите, да съдим ближните си.

Деца се дресират по същия начин, по който дресираме куче, котка или друго животно. За да научим кучето на нещо, ние го наказваме и го награждаваме. Дресираме децата си, макар да ги обичаме безкрайно, по същия начин, по който дресираме всяко домашно животно: чрез системата от наказания и награди. Казват ни: „Добро момче“ или „добро момиче“, когато правим онова, което мама и татко искат да направим. В противен случай сме „лошо момиче“ или „лошо момче“.

Когато сме престъпвали правилата, са ни наказвали; когато сме ги спазвали – сме получавали награда. Наказвали са ни много пъти на ден и са ни награждавали много пъти на ден. Скоро сме започнали да се боим от наказанията, както и да не би да не получим награда. Наградата е вниманието на родителите ни или на други хора – братята и сестрите, учителите, приятелите. Скоро развиваме потребността да привличаме вниманието на другите, за да си получим наградата.

Наградата е приятна и ние продължаваме да правим онова, което другите искат от нас, за да я получим. Заради страха от наказанието и лишаването от награда започваме да се преструваме на такива, каквито не сме, само за да угодим на околните, само за да бъдем достатъчно добри за някой друг. Опитваме се да се харесаме на мама и на татко, на учителите в училище, на църквата и така започваме да играем роля. Преструваме се на такива, каквито не сме, от страх да не бъдем отхвърлени. Страхът да не бъдеш отхвърлен се превръща в страх от това, че не си достатъчно добър. Накрая се превръщаме в някой, който не сме. Ставаме копие на убежденията на мама, убежденията на татко, убежденията на обществото и религиозните вярвания.

Всичките ни естествени наклонности се изгубват в процеса на опитомяване. И когато станем достатъчно големи, за да започне умът ни да разсъждава, научаваме гумата „не“. Възрастните казват: „Не прави това, не прави онова“. Ние въставаме и заявяваме: „Не!“ Бунтуваме се, защото браним свободата си. Искаме да бъдем самите себе си, но сме много малки, а възрастните – големи и силни. След известно време започваме да се боим, защото знаем, че всеки път, когато направим нещо не както трябва, получаваме наказание.

Опитомяването е толкова могъщо, че в определен момент от живота вече не ни е нужен опитомител.

Нямаме нужда от мама или татко, училището или църквата, за да ни опитомяват. Дресирани сме толкова добре, че се превръщаме в свой собствен дресьор. Ние сме самодресиращо се животно. Сега можем да се опитомяваме съгласно заложения в нас мироглед и посредством същата система от наказания и награди. Наказваме се, когато престъпваме правилата на системата си от вярвания; награждаваме се, когато сме „добро момче“ или „добро момиче“.

Мирогледът напомня управляващ ума ни Кодекс. Всичко в този Кодекс е наша безпрекословна истина. Съобразяваме преценките си с него даже и вътрешната ни природа да протестира. Дори и моралните закони като Десетте Божии заповеди са заложиени в ума ни в процеса на опитомяване. Едно след друго всички тези споразумения стават част от Кодекса и управляват съня ни.

В умовете ни има нещо, което преценява всичко и всички, включително времето, кучето, котката – всичко. Вътрешният Съдник използва съдържанието на Кодекса, за да прецени всичко, което правим и не правим, мислим и не мислим, чувстваме и не чувстваме. Всичко се подчинява на тиранията на този Съдник. Всеки път когато сторим нещо, престъпващо Кодекса, Съдникът ни обявява за виновни, заслужаващи наказание и длъжни да изпитваме срам. Това се случва много пъти на ден, ден след ден през всичките години от живота ни.

Една друга част от нас е подложена на осъждане и тази част се нарича Жертвата. Жертвата понася обвиненията, вината и срама. Това е онази част от нас, която казва: „Горкият аз, не съм достатъчно добър, не съм достатъчно умен, не съм достатъчно привлекателен, не заслужавам любов, тежко ми“. Големият Съдник се съгласява и казва: „Да, не си достатъчно добър“. И всичко това е основано на мироглед, който никога не сме избирали. Той е толкова силен, че дори години по-късно, когато се запознаем с нови концепции и се опитаме да вземаме собствени решения, откриваме, че убежденията ни продължават да ръководят живота ни.

Всичко, което е в разрез с Кодекса, предизвиква странно усещане в слънчевия ви сплит и то се нарича страх. Нарушаването на правилата в Кодекса отваря емоционалните ви рани и реакцията ви е да произведете емоционална отрова. Тъй като всичко в Кодекса се приема за вярно, всяко предизвикателство към убежденията ви ви изгълва с несигурност. Дори Кодексът да греша, той ви кара да се *чувствате сигурни*.

Ето защо ни е необходима голяма смелост, за да въстанем срещу собствените си убеждения. Защото дори да знаем, че не сме ги избрали, истината е, че сме се съгласили с всички тях. Споразумението е толкова силно, че дори да се убедим в неговата погрешност, изпитваме вината и срама, възникващи при нарушаването на тези правила.

Точно както правителството разполага със закони, управляващи колективния сън, нашите убеждения са Кодексът, управляващ индивидуалния ни сън. Всички тези закони съществуват в ума ни, ние им вярваме и Съдникът в нас основава всичко на тези правила. Съдникът осъжда и Жертвата понася вината и наказанието. Но кой казва, че в този сън има справедливост? Истинската справедливост е да плащаш само веднъж за сторената грешка. Истинската *несправедливост* е да плащаш повече от веднъж за сторената грешка.

Колко пъти плащаме за една грешка? Отговорът е — хиляди пъти. Човекът е единственото животно на земята, което плаща хиляди пъти за същата грешка. Останалите животни плащат по веднъж за всяка направена грешка. Но не и ние. Ние имаме могъща памет. Правим грешка, осъждаме се, намираме се за виновни и се наказваме. Ако съществува справедливост, това би било достатъчно; не е необходимо да го правим отново. Но всеки път когато си спомним, ние отново се съдим, отново се чувстваме виновни и се наказваме отново и отново и отново. Ако имаме съпруг или съпруга, той също ни напомня за грешката, така че да можем отново да се осъдим, да се накажем и да се почувстваме виновни. Нима това е честно?

По колко пъти принуждаваме съпрузите, децата или родителите си да плащат за същата грешка? Всеки път когато си спомним за грешката, ние от-

ново ги обвиняваме и им изпращаме всичката емоционална отрова, породена от несправедливостта, и после ги принуждаваме отново да платят за грешката. Справедливост ли е това? Съдникът в ума греша, защото системата от вярвания, Кодексът греша. Целият сън почива върху фалшив закон. Деветдесет и девет процента от складираните в умовете ни убеждения не са нищо друго освен лъжи и ние страдаме, защото вярваме на всички тези лъжи.

В съня на планетата е нормално хората да страдат, да живеят в страх и да създават емоционални драми. Външният сън не е приятен сън; това е сън, изпълнен с жестокост, страх, войни и несправедливост. Индивидуалните сънища на хората се различават, но като цяло са предимно кошмари. Ако се вгледаме в човешкото общество, виждаме едно много трудно за живеене място, защото го управлява страхът. Из целия свят срещаме човешко страдание, гняв, отмъщение, наркомании, насилие по улиците и огромна несправедливост. Макар да съществува в различна степен в различните държави, страхът контролира външния сън.

Ако сравним съня на човешкото общество с описанието на ада във всички световни религии, откриваме, че са абсолютно еднакви. Религиите рисуват ада като място на наказание, място на страх, болка и страдание, място, където огънят те изгаря. Огънят е породен от произтичащите от страха емо-

ции. Винаги когато изпитваме гняв, ревност, завист или омраза, ние усещаме изгарящия ни огън. Живеем в адски сън.

Ако приемем ада за състояние на ума, тогава той е навсякъде около нас. Другите може да твърдят, че ако не правим, каквото са ни казали да правим, ще отидем в ада. Не е вярно! Ние вече сме в ада, включително и онези, които ни заплашват. Никой не може да изпрати някого в ада, защото вече сме в него. Наистина другите могат да направят ада още по-лош. Но само ако го позволим.

Всеки човек си има свой собствен индивидуален сън и също като колективния сън той често се управлява от страха. Учим се да сънуваме ада в собствения си живот, в индивидуалния си сън. Разбира се, тези страхове се проявяват по различни начини при всеки човек, но всички изпитваме гняв, ревност, омраза, завист и други негативни емоции. Индивидуалният ни сън може да се превърне в постоянен кошмар, в който страдаме и живеем в страх. Но не е необходимо да сънуваме кошмари. Можем да се насладим на приятен сън.

Цялото човечество търси истина, справедливост и красота. Обречени сме вечно да търсим истината, защото вярваме само в складираните в умовете ни лъжи. Търсим справедливост, защото в системата ни от вярвания няма справедливост. Търсим красота, защото, независимо колко красив е чове-

кът, ние не вярваме, че той притежава красота. И продължаваме да търсим и да търсим, когато всичко е вече вътре в нас. Няма истина, която да открием. Тя е навсякъде около нас, но поради складираните в умовете ни споразумения и убеждения сме неспособни да я видим.

Не виждаме истината, защото сме слепи. Заслепяват ни всички онези фалшиви убеждения в нашите умове. Изпитваме необходимост да бъдем прави и да изкараме другите криви. Доверяваме се на онова, в което вярваме, и нашите убеждения ни обричат на страдание. Сякаш живеем в мъгла, която не ни позволява да видим по-далеч от носа си. Живеем в мъгла, която дори не е реална. Тази мъгла е сън, собственият ви сън за живота – убежденията ви, всичките ви представи за вашата същност, всичките ви споразумения с другите, със себе си и дори с Бог.

Целият ви ум е мъгла, която толтеките наричат *митоте*. Умът ви е сън, в който хиляди хора говорят едновременно и никой никого не разбира. Това е състоянието на човешкия ум – едно голямо *митоте*, и заради това голямо *митоте* не можете да видите истинската си същност. В Индия *митоте* наричат *майя*, което означава илюзия. Това е представата на личността за „Аз съм“. Всичко, което вярвате за себе си и за света, всичките представи и програми в ума ви са *митоте*. Не можем да видим кои сме всъщност; не можем да осъзнаем, че не сме свободни.

Ето защо хората се съпротивляват на живота. Да бъдеш жив е най-големият страх на човека. Смъртта не е най-страшното за нас; най-големият ни страх е да поемем риска да бъдем живи – риска да бъдем живи и да изразяваме истинската си същност. Да бъдеш самият себе си е най-големият страх на човека. Научили сме се да живеем, опитвайки се да удовлетворим изискванията на другите. Научили сме се да живеем според представите на други хора от страх, че няма да ни приемат и няма да бъдем достатъчно добри за някой друг.

В процеса на опитомяване формираме представата си за съвършенство, за да се опитаме да бъдем достатъчно добри. Представяме си какви трябва да бъдем, за да ни приемат всички. Упорито се стараем да угодим на хората, които ни обичат – на мама и татко, на по-големите братя и сестри, на свещениците и на учителите. Опитвайки се да бъдем достатъчно добри за тях, ние си създаваме представа за съвършенството, но не отговаряме на тази представа. Никога няма да бъдем съвършени от тази гледна точка. Никога!

Тъй като не сме съвършени, ние отхвърляме самите себе си. Равнището на самоотхвърляне зависи от това колко добре са успели възрастните да разрушат нашата цялостност. След опитомяването вече не става въпрос за това дали си достатъчно добър за някой друг. Ние не сме достатъчно добри за себе

си, защото не отговаряме на собствената си представа за съвършенство. Не можем да си простим, че не сме онова, което желаем да бъдем, или по-скоро онова, което *вярваме*, че трябва да бъдем. Не можем да си простим, че не сме съвършени.

Знаем, че не сме онова, което вярваме, че трябва да бъдем, и затова се чувстваме фалшиви, разочаровани и безчестни. Опитваме се да се скрием и играем роля. В резултат се чувстваме неавтентични и носим социални маски, за да попречим на другите да го забележат. Ужасно се боим да не би някой да забележи, че не сме онова, на което се правим. Преценяваме и другите съгласно представата си за съвършенство и, съвсем естествено, те също не отговарят на очакванията ни.

Унижаваме се само за да угодим на околните. Дори вредим на физическите си тела само и само да бъдем приети от другите. Виждаме младежи, които взимат наркотици, за да не бъдат отхвърлени от връстниците си. Те не разбират, че проблемът е в собственото им самоотхвърляне. Отхвърлят себе си, защото не са онова, на което се правят. Искат да бъдат някакви, но не са, и затова се срамуват и се чувстват виновни. Хората непрестанно се самонаказват, защото не са онова, което вярват, че трябва да бъдат. Самоизмъчват се и предизвикват и другите да ги измъчват.

Но никои не ни измъчва така, както се измъчваме самите ние и именно Съдникът, Жертвата и системата от вярвания ни принуждават да го правим. Да, има хора, които казват, че съпругът, съпругата, майка им или баща им ги е малтретирал, но вие знаете, че ние малтретираме себе си много повече. Вътрешният ни съдия е най-лошият от всички съдии. Ако направим грешка пред хората, опитваме се да я отпечем и прикрием. Но щом останем сами, Съдникът се изправя в цялата си сила, чувството за вина става нетърпимо и ние се чувстваме ужасно глупави, лоши или жалки.

Никои в живота ви не ви е унижавал повече, отколкото сте се унижавали сами. И границата на самоунижението ви е точно границата на унижението, което ще търпите от някой друг. Ако някой ви унижава малко повече, отколкото се унижавате сами, вероятно ще го напуснете. Но ако ви унижава малко по-малко, отколкото се унижавате сами, вероятно ще продължите връзката и ще търпите до безкрай.

Ако стигате до крайности в самоунижението, може дори да търпите някой, който ви бие, оскърбява и се държи с вас като с отренка. Защо? Защото вътрешно си казвате: „Аз го заслужавам. Този човек ми прави услуга, като е с мен. Не заслужавам любов и уважение. Не съм достатъчно добър“.

Имаме нужда да бъдем приемани и обичани от другите, но не можем да приемем и обичаме себе си. Кол-

кото по-голяма е любовта ни към самите нас, толкова по-малко ще се самоизмъчваме. Самоизмъчването идва от самоотхвърлянето, а самоотхвърлянето – от представата ни за съвършенството и непостижимостта на този идеал. Представата ни за съвършенство е причината да се самоотхвърляме и да не приемаме и себе си, и другите такива, каквито са.

ПРЕЛЮДИЯ КЪМ НОВ СЪН

Има хиляди споразумения, които сте сключили със себе си, с другите хора, със съня си за живота, с Бог, с обществото, с родителите, със съпруга и с децата си. Но най-важни са споразуменията, сключени със самия себе си. В тях заявявате кой сте, какво чувствате, в какво вярвате и как ще се държите. Резултатът е онова, което наричате своя индивидуалност. В тези споразумения вие казвате: „Ето какво представлявам. Ето в какво вярвам. Мога да правя определени неща, други – не. Това е реалност; онова – фантазия; това е възможно, онова – невъзможно“.

Едно споразумение не е голям проблем, но много наши споразумения ни карат да страдаме, да се проваляме в живота. Ако искате животът ви да е изпълнен с радост и удовлетворение, трябва да намерите смелостта да сложите край на тези почиращи върху страха споразумения и да поискате обратно личната си сила. Почиващите върху страх споразумения

изискват изразходване на много енергия, докато почиващите върху любовта ни помагат да съхраним енергията си и дори да я увеличим.

Всеки от нас е роден с определено количество лична сила, която презареждаме всекидневно чрез почивка. За съжаление цялата ни лична енергия отива първо за създаването на тези споразумения и после — за спазването им. Всички създадени споразумения изсмукват личната ни сила и в резултат на това се чувстваме безсилни. Имаме сила колкото да изкараме някак деня, защото по-голямата част от нея ни отива за спазване на споразуменията, които ни държат в плен на планетарния сън. Как да променим съня за живота си, след като нямаме сили да променим дори и най-маловажното споразумение?

Ако осъзнаем, че животът ни се управлява от нашите споразумения, а не харесваме съня за живота си, значи трябва да променим споразуменията. Когато най-сетне сме готови за предприемането на тази стъпка, четири могъщи споразумения ще ни помогнат да сложим край на почиващите върху страха и пресушаващи енергията ни споразумения.

След прекратяването на всяко споразумение вие си възвръщате цялата енергия, използвана за неговото създаване. Ако възприемете тези четири нови споразумения, те ще засият личната ви сила до токова, че да можете да промените цялата система на старите си споразумения.

Необходима ви е много силна воля, за да приемете Четириите Споразумения – но ако започнете да ги спазвате, животът ви ще се промени до неузнаваемост. Ще видите как драмата на ада изчезва пред очите ви. Вместо да живеете в съня за ада, ще създадете нов сън – вашия личен сън за рая.